

WEÖRES SÁNDOR (1913–1989)

VALSE TRISTE

Hűvös és öreg az este.
Remeg a venyige teste.
Elhull a szüreti ének.
Kuckóba bújnak a vénék.
Ködben a templom dombja,
villog a torony gombja,
gyors záporok sötétben
szaladnak át a réten.
Elhull a nyári ének,
elbújnak már a vénék,
hűvös az árny, az este,
csörög a cserje teste.
Az ember szíve kivásik.
Egyik nyár, akár a másik.
Mindegy, hogy rég volt vagy nem-rég.
Lyukas és fagyos az emlék.
A fákon piros láz van.
Lányok sírnak a házban.
Hol a szádról a festék?
Kékre csípi az esték.
Mindegy, hogy rég vagy nem-rég,
nem marad semmi emlék,
az ember szíve vásik,
egyik nyár, mint a másik.
Megcsörren a cserje kontya.
Kolompol az ősz kolompja.
A dér a kökényt megeste.
Hűvös és öreg az este.

EGYÜTT

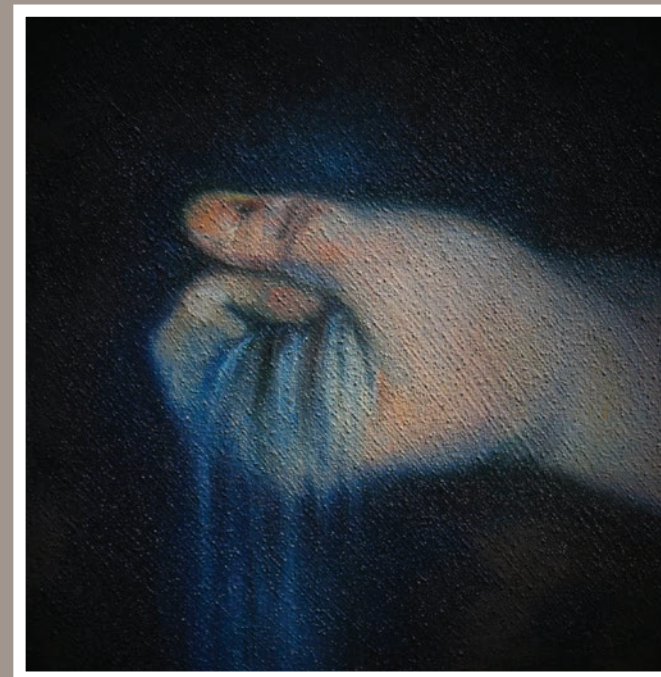
EGYÜTT 2018 / 5

XVI. évfolyam
2018 | 5

EGYÜTT

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG
KÁRPÁTALJAI ÍRÓCSOPORTJÁNAK
FOLYÓIRATA

irodalom | művészet | kultúra

BOBORY ZOLTÁN, CZÉBELY LAJOS,
FÜZESI MAGDA, KOPRIVA NIKOLETT, MARCSÁK GERGELY,
VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ, WEÖRES SÁNDOR *versei*,
BARTHA GUSZTÁV, BEKE GYÖRGY, CSEH SÁNDOR, KÉSZ RÉKA,
ORTUTAY PÉTER, SZERGEJ JESZENYIN *prózája*,
CSORDÁS LÁSZLÓ, DUPKA GYÖRGY *tanulmánya*

